

του, εἰς οὐδένα ἀλλον ἢ εἰς αὐτὸν ἀριστεῖ, κατὰ τὴν ἔγκυρον τοῦ Μακάλευ γνώμην, ἢ ιδιότης ἐκείνη, ἢν συνήθως ἀποκαλούμεν ἔμπνευσιν. Τίς δὲν θυμαζεῖ εὖν τῷ Ἀλάστορι τὸν νέον ἐκεῖνον πλάνητα Ἀρόλον, οὐχὶ μισάνθρωπον, ως δὲ τοῦ Βύρωνος, ἀλλ’ ἔμπλεων πίστεως εἰς τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος; Τίς δὲν συγκινεῖται ἀναγινώσκων εὖν τῷ Ιουλιανῷ καὶ Μαδδέλῳ τάξ εὐπαρρησιάστους ἐπιτιμήσεις ἐπὶ τῷ ἐπανισχύντῳ βίῳ, ὃν δὲ φίλος του Βύρων διῆγεν εὖν μέσῳ τῶν παχυλοτέρων ἡδυπαθειῶν, πνίγων εὖν αὐταῖς τὸ ιερὸν πῦρ τῆς μεγαλοφυίας; Τίς τέλος δὲν ἐνθουσιᾷ διεξερχόμενος τοὺς πυρίνους τῆς Ἑλλάδος στίχους, δι’ ὃν πρῶτος εὖν Εὐρώπη συνηγόρησεν ὑπὲρ τῶν δικαιιωμάτων τῆς πατρίδος ἡμῶν, καὶ δι’ ὃν ἵσως παρθένε τὸν μέγαν αὐτοῦ ὄμοτεχνον ν’ ἀποθεώσῃ τὴν δόξαν του καὶ νὰ ἔξαγγίσῃ τὰ παραπτώματα αὐτοῦ εὖν μέσῳ τῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας ἀγωνιζομένων;

Οἱ νέοι τῆς σημερινῆς Εὐρώπης περιβάλλουσι δι’ ἀληθεύς λατρείας τὸν Σέλλευ καὶ οὐχὶ ἀδίκως κατὰ τὸ πλεῖστον. Προσφύλασσόμενοι ἀπὸ τῶν παρεκτροπῶν αὐτοῦ, δύνανται πολλὰ νὰ διδαχθῶσιν εὖν τῆς βάθυνοίας καὶ εὐρυτάτης αὐτοῦ ἀντιλήψεως τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου. Πέρυσιν δὲ ἐπιφανῆς γάλλος τεχνοκρίτης Gaston Paris ἔλεγεν εἰς τὸν ἐπίσης ἐπιφανῆ ποιητὴν Sully Prudhomme: «Οἱ νέοι ὅφειλουσι νὰ σὲ λατρεύωσι, διότι τοὺς ἐδίδαξες ν’ ἀγαπῶσι». κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὅφειλουσιν εἰ νέοι νὰ γεραίρωσι τὴν μνήμην τοῦ Σέλλευ διότι τοὺς ἐδίδαξε νὰ σκέπτωνται.

Ἐγγαφον ἐν Ζακύνθῳ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1898

ΜΕΜΝΩΝ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΣΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΣΟΥ

‘Ω πῶς γελοῦνε τὰ μαῦρα μάτια σου!
σὰν τὸ ἀστέρι τῆς αὔγης λάμπουνε·
δὲ Μέγας Ἐρωτάς τα ἔγει στολίσῃ
μὲ φῶς τὸ λαμπερόγρωμο.

Σὰν τοικυντάφυλλα μοσχομύριστα
τὰ κοραλλένια ἀνθίζουν χειλή σου
ὅλα γαμόγαλο, εὐωδία καὶ γάρι
σὰν Ἐδέμ μυροφιλημα.

‘Απλόνει τὸ δραϊό κεφάλι σου
σὰν φῶς ἥλιου μαλλιά τετράξενη,
χρυσό, ἀτέμητο, διαμαντένιο στεφάνι·
‘ε τὴν φοδερὴ ἔγραντη ὑψὶ σου.

Ψάλλω τὴν μοσχόανθη εἰκόνα σου,
ποὺ τὸ φῶς τῆς τὸ θεῖο κι’ ὀλόλαμπρο
ἀπαλώτατα τὴν ψυγή μου θωπεύει.
τὴν μοσχόανθη εἰκόνα σου.

(1899)

* * *